

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія під проводом

пл. сен. Лесі Храпливої

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

140-142 Second Avenue

New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Закликання русалки	1
„РУСЬКА ТРИЦЯ”	2
Пісня русалок	3
Катря Червоняк: ЧОПЧОРИК	4
Ніна Вересюк: ЗАХІД СОНЦЯ	10
Що пише Мишка-Гризикнижка?	12
„ГОТУЙСЬ” дякує за привіти з та- борів!	15
„КОМПОЗИЦІЯ”	19

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 доляри, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських долярів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських долярів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських долярів.

**„ГОТУЙСЬ” БАЖАЄ СВОЇМ ЧИТАЧАМ ГАРНИХ УСПІХІВ
У НОВОМУ ШКІЛЬНОМУ РОЦІ!**

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 7 (148)

Вересень

1969

ЗАКЛИКАННЯ РУСАЛКИ

Засіли ми при вогнику —
Вечірня вже пора.
— Прийди до нас, Русалонько,
З далекого Дністра.
Прийди до нас, Русалонько,
Для тебе маєм дар:
Це вогника новацького
Ясний, веселий жар.
Це мова українська в нас,
Що нею у Дністрі
Русалоньки гуторили
Колись — в часи старі.
Це мова в нас пахучая,
Мов зі степів євшан,

Це слово те могутє,
Що дав нам Маркіян.
Це слово мами перше
З найменших наших літ:
В новацькім серці мешкає,
Піде за нами в світ.
Ходи до нас, русалонько!
Ми просимо в цей час
Тебе по-українському:
— Сестричкою будь в нас!
Засядь у нас при вогнику
І нам розповідай
Цю казочку найкращую:
Про наш далекий Край!

„РУСЬКА ТРІЙЦЯ”: вгорі о. Маркіян Шашкевич, внизу зліва о. Іван Вагилевич, зправа о. Яків Головацький.

Знаєте, що це таке „русалки”? Це в давнину, поки ще Україна прийняла Христову віру, наші предки вірили, що в ріках та озерах живуть такі дивні дівчата. Півтора століття тому три українські священники: Маркіян Шашкевич, Іван Вагилевич та Яків Головацький хотіли пригадати українцям, яка гарна мова, пісні та старинні звичаї нашого народу. Вони разом видали книжку-збірник українських пісень, оповідань та поважних писань-статтей і назвали цю книжку „РУСАЛКА ДНІСТРОВА”. Як знаєте, Дністер — це друга після Дніпра найбільша ріка в Україні, і впливає вона саме з Галичини, з тієї частини України, де жили ці три наші священники, або як їх називали „русська трійця”. Тоді ще українців називали часто „русини”, тому й цих наших визначних людей так називали, бо вони три працювали весь час разом.

Цього року табір новажок на Новому Соколі в Півніжній Америці прийняв назву „Русалки Дністрові” (тут маєте і привіт „Готуйсєві” з цього табору). Певно догадаєтеся, зому вони так назвали свій табір?! Бо так, як колись „Руська Трійця” закликала українців, щоб любили рідну мову та говорили нею, так і сьогодні всі новажки в цьому таборі старалися говорити лиш по-українському.

„Русалки” мали свою пісню і свій окремих віршик, що ним ніби-то запрошували русалку до свого вогника. Ось вони:

Леся Храплива:

ПІСНЯ РУСАЛОК

(На мелодію „Гей на Івана, гей на Купала”)

Розлили річки, біжать потічки,
Гей, гей, гей . . .
Зійшлись русалки темної нічки,
Гей, гей, гей . . .

А в тих русалок коси зелені,
Водні лілеї тай на рамені,

А ті русалки всі з України,
Всі з України, де річки сині.

Зійшлись русалки край водопаду,
Стали русалки радити раду.

— Ходім, русалки, ходім по світі,
Де українські добрії діти!

Кажім, де вогник, діти вкруг нього,
Що Україна — дорожче всього!

Кажім про Неї кожній дитині,
Щоб не забула тай України.

. . . Річка плюскоче, на небі зорі,
А нам русалка казку говорить . . .

Катря Червоняк:

ЧОПЧОРИК

(Мал. Христя Баранська)

ЧАРОДІЙНІ ЦУКЕРКИ

Чопчорик нудьгував. До науки його ніяк не тягнуло, м'ячем гратися теж не хотів. Глипнув на човника, що його вже тиждень тому почав майструвати, але й до цього охоти не було.

— Піду до Соасима! — подумав. Натягнув шапочку і пішов.

Суслик сидів біля стола, обклашавшись книжками, зшитками та олівцями; вчився на завтра. В його маленькій світлиці було привітно й чисто, а вчився він з таким завзяттям, що Чопчорик міг був заложитися, що йому справді приємно сидіти так над книжками.

— А, Чопчоріку! — привітав він друга здивовано, — Ти вже так швидко вивчив завдане на завтра?

Щоб не відповідати, Чопчорик швидко сказав щось зовсім інше:

— А чи знаєш ти, Соасиме, що незабаром зовсім не треба буде вчитися?

Чопчорик це сказав так, що майже сам не подумав, що каже.

— Справді? — спитав ніби з жалем Соасим. Він таки любив вчитися, був найкращим учнем у школі і пан учитель Ведмідь нераз хвалив його за пильність.

— А що ми тоді робитимемо в школі? — спитав Соасим.

Чопчорик зніжковів на хвилину. А тоді сказав, зовсім несподівано для себе самого:

— Буде ось так: прийдеш у школу, а тут учитель, замість давати завдання, буде роздавати учням цукерки: червоні, жовті, рожеві...

— Я люблю зелені, з м'яткою... — перебив Соасим.

— О так, і зелені! — підхопив Чопчорик, — Ти з'їш такий цукерок і поки вчитель ще вліп спітати: „Скільки буде три більше чотири“? — а ти йому вже відповіш:

— „Шість!” (Тут Соасима не-
наче щось заболіло, так скривив-
ся). Тоді знаєш, що підмет, а що
присудок, і хто й де й коли що
відкрив, а що найважливіше:
знаєш, що Гонолюлю ось тут, а
не там! — Чопчорик тицьнув
пальцем у повітрі, ніби показу-
вав на карті, і усміхнувся пере-
можно. Він ждав, що на щось та-
ке суслик аж підскочить на ра-
дошах.

Та Соасим подумав, а потім
сказав спокійнісінько:

— Думка гарна, але де ці цу-
керки дістати?

Той спокій обурило Чопчорика
до краю: — Тобі годі навіть що-
небудь сказати! Тебе ніщо не за-
хопить! На все без винятку
знайдеш якість „але”!

Соасим не піддавався:

— Ні, Чопчоріку, ця думка
мені зовсім до вподоби, але годі
радіти лиш думкою, коли таких
цукерків ще нема.

— Коли нема, то ще будуть! А
коли будуть, то я з'їм усі, навіть
зелені, і тобі не дам! — вигукнув
Чопчорик і розлючений такою
байдужістю друга вибіг надвір.

Суслик не вспів навіть слова сказати!

Якийсь час Чопчорик копав з досадою камінці, а там сів у тіні кріслатого мухомора і з жалем признав, що таки Соасимова правда. Завдання на завтра він не вивчив, і хоч мрія про цукерки дуже гарна, їх ще ж нема... чародійних цукерків... чародійних цукерків... — і враз це слово „чародійні” відкрило перед Чопчориком нову, блискучу, прекрасну думку. Він схопився і побіг, скільки сил мав, до садиби свого дідуна, старого, престарого гнома Чопчора.

А дід Чопчір славився на всю околицю своїм вмінням чарувати. У нього багато книг, а в горді різного зілля. Не було ще таких звірячих чи гном'ячих клопотів, гризот, щоб їх дід Чопчір не міг за-чи відчарувати.

Врешті Чопчорик, задиханий з розгону, зупинився під низькими дверми старенької, оброслої мохом домівки, що заховалася під крученим коренем старезного дуба. Хотів уже стукати, коли побачив на дверях записочку:

**Я ПШОВ ВІДВІДАТИ
ЛИЛИКА-ПОЕТА.**

Дід Чопчір

Чопчорик відітхнув з полегшею. Бо хоч як був захоплений, на дні душі таки муляло його прочуття: — а може якраз дід Чопчір не дозволив би?

Та тепер, коли Чопчорик впевнився, що дідуся нема, він легко

переконав себе, що якби дідусь знав його наміри, певно їх похвалив би.

Кинувся отже в хату, та просто в ту кімнату, куди дід Чопчір нікого не впускав.

Зі скреготом і жалібним скрипом відкрилися двері. Зі скреготом і зловіщим скрипом самі замкнулися поволі. Чопчорик станув у сумерку кімнати. Серце билосся швиденько, не то зі страху, не то в ожиданні чогось незвичайного, нового. Розглянувся.

Блимав каганець тасмним зеленевим світлом, кидав сюди й туди темні, стрипіхаті тіні. На столі книги, на лавах книги, і на полицях товсті, старі, пожовклі книги. У коробках і горщиках порошки, коріння й зілля. На підвіконні сушилася якась дивовижна трава і наповняла кімнату п'янким запахом. На коминку у попелі тільки жевріли тут і там головешки. Над ними висів на гачку здоровенний казан і ледведве холітався. Біля коминка

лежав, неначе собака-сторож, великий павук.

Чопчорик кинувся до книжок, щоб знайти припис, як вичарувати свої цукерки. Шукав і шукав, та знаходив тільки такі:

Проти болю зубів.

Проти шлункового болю.

Щоб позбутися нечистої сили.

Щоб падав дощ.

Щоб відвернути бурю.

Щоб накликати ніч... і такі подібні.

Після години Чопчорик був вже близький знеохоти. Вже вдруге майнула йому думка, що легше було б вивчати завдання. Аж нараз зрадів: йому попала в руки маленька, пожовкла від довгого віку і поточена червами книжечка, а на першій її сторінці був напис: ЦУКЕРКИ. Ще й червоним підкреслений. А під ним хтось у давнину дописав дрібно - дрібнесенько пояснення „щоб зникати”.

Та в Чопчорика не було тепер часу читати таке дрібне письмо, тож, пропускаючи цей рядок, став читати чародійний припис.

Розвів вогонь у коминку. Повсипав швиденько у казан всі порошки, зілля та коріння, як було написано у книжечці. На кінець додав ще трошки меду, бо так було написано у приписі. Мішав і варив це все, щоб згусло, та вичитував раз-по-раз із книжечки співучим голосом:

Квик-го-чуй,

Чарі-голі-чомі-гак

Квак-чо-гуй

Рорі-роні-міро-рак!

Трохи язик не поплутався, але Чопчорик промовляв чародійні слова дуже уважно, бо одно лиш не так вимовлене слово — і весь труд пропав!

І що ви скажете? На кінець Чопчорик мав чародійні цукерки. Лиш не червоні, жовті, ні зелені. Всі вони якоїсь такої неясної брунатної краски. Але це зовсім не турбувало Чопчорика. Повернувшись додому, він не спав майже всю ніч, щоб не проспати і не спізнитися до школи.

І не спізнився! На диво всім товаришам, сидів усміхнений у лавці, коли вони входили в класу.

Всі повторювали:

— Чопчорику, а це що сталося?

— Чопчорику, то ти вже тут?

Вітали його і сідали швиденько в лавки, щоб повторювати завдання, бо на сьогодні пан учитель Ведмідь заповів іспит. Лиш один гномик не журився нічим.

— Чопчорику, ти приготований? — питав його Соасим.

— Приготований? — Ні! Але побачиш Соасиме, що я буду все знати. Ото ж нині і тобі і всім покажу!

Нарешті увійшов у класу пан учитель і розпочався іспит. Питає вчитель Вивірку, Їжака й Лиса, важкі питання ставить. Питає Соасима, і ось-ось вже пора на Чопчорика. А Чопчорик ніби

позіхає, і цукерок у ротик — шусть!

О диво!

„Пак!“ — і Чопчорик зник. І сліду не залишилося. Як ось тут був, так тепер зовсім нема.

— Ну, Чопчорику, — починає вчитель, — скажи мені... — Чопчорику!.. Де Чопчорик?

— Ой, горенько! — кричить наш гномик. — Це якась помилка зайшла! Я ніби тут, але мене ніде нема. Я тут! Я тут! Рятуйте!

Але його ніхто не чув, бо разом з ним зник і його голос.

— Це дивно, пане Ведмедю! — затурбувався Соасим. — Чопчорик тут сидів і ще мить тому я бачив, як він позіхав, а тепер немов би зник!

— Він не зник, а певно втік, бо завдання не вміє! — захіктав Лисик.

— Я тут! Я тут! Рятуйте! — аж плакав у розпучі Чопчорик. Він схопив Соасима і став термосити, але суслик сидить, як і сидів, і повікою не кліпне. Бо як же може гномик, що його нема, потурбувати хоч би порошинку, не то, що звіря!

Кляса скоро перестала дивуватися, бо здогад Лисика, що Чопчорик утік, здався всім дуже правдоподібним. Чи часто гномик знав те, що завдали навчитися? Але зате вмів часто зручно ховатися, так, що можна було подумати: він зник! Тож і пан вчитель вже не дивувався, тіль-

ки задалегідь продумав кару для збиточного учня.

А бідний гномик мучився і калявся. Чи не краще було вивчити завдане? Краще було й не думати про такі страшні цукерки! А що, як ніхто не дізнається, що сталося з ним? Що, коли йому прийдеться все життя оттак не бути?

— Соасиме, друже, заговори до мене! Хоч словечком потіш мене!

А Соасим додавав і віднімав щось у рахунковому зшитку. Гномика він зовсім не чув.

Після перерви Лисик-хитрун пересівся біля Соасима. Сів прямо на гномика. Даремно мотлошив його Чопчорик у досаді кулаками, даремно кричав:

— Як смієш ти на мене сідати?

Коли покінчилася наука, Чопчорик подався враз зі Соасимом додому. Соасим довго гукав його в хаті і в садку, бігав над річку, розпитував там у риб та черепак, чи не бачили Гнома. Ніхто не бачив. Тільки зелений вуж пригадав собі, що зустрів Чопчорика, ще зовсім зранку, як він біг у школу. Тоді Чопчорик хвалився, які в нього надзвичайні цукерки, але почастувати вужа не хотів. Та що це могло допомогти? Тож суслик пішов далі та допитував усіх прохожих. Хоч яке горе зустріло Чопчорика, йому було таки мило, що Соасим так заповідливо шукає його. Цю ніч і другу спав він у суслика, примостившись у нього на ліжку. Вдома було самому моторошно ночувати, і взагалі було йому страшно пробувати самому. Тож держався він нерозлучно друга. Ходив з ним до школи, а дома... дома навіть вчився разом із ним. Тепер вчитися було мило й зовсім неважко, тож Чопчорик постановив сильно: якщо він ще стане колись і якось правдивим гномом, буде щовечора вивчати пильненько все, що треба, що там не було б.

Коли ж Чопчорика не було вже третій день у школі і суслик його нігде не знаходив, пішов він до діда Чопчора, щоб розказати йому цю всю пригоду. Чопчорик хотів розцілувати свого друга із вдячності, бо хто як хто, а дід

Чопчір один міг йому допомогти.

Старенький гном вислухав усе уважно та спитав:

— Ну, а розкажи мені про вашу останню зустріч перед тим, як побачили ви один одного у школі!

Соасим почухався за вухом:

— Я добре пам'ятаю її! — сказав. — Я вчився до іспиту, коли він прибіг до мене і сповістив, що незабаром будуть такі цукерки, що не треба буде зовсім вчитись.

Тут дід Чопчір перебив йому:

— А ти щось казав, що зелений вуж згадував, ніби Чопчорик хвалився йому цукерками...

— Так, — відповів суслик, — та звідкіля він мав би дістати ці цукерки? До того ж ці цукерки мали давати знання, а не...

— Оце саме й питання: де він міг ці цукерки дістати?.. — задумався дід Чопчір. А тоді додав з усмішкою: — Де ж, як не в мене? — і подався повільним кроком у свої кімнати. Двері відчинилися зі скреготом та жалібним скрипом, а Чопчорик, невидимий, покинув друга і подався за дідусем.

Кімната, як і тоді, стояла в сумерку, тільки каганець кидав мляве світло і тьмаві тіні на книги, на зілля й казан. Дід підійшов до коминка та похилився над павуком, що лежав, причаївшись, мов вірний пес, тепер, як і тоді.

— Павле, мій вірний Павуче, скажи, був тут Чопчорик? — спитав дідусь.

Павук хитнув головою на знак, що був.

— Чи він чарував? — питав далі старий гном, а Павло Павук кивнув знов, що так...

**
*

Тепер вже легко догадатися, як покінчилася вся ця пригода. Дід Чопчір прочитав із грубезної книги якісь дивовижні слова, і...

„Пак“! — з'явився Чопчорик! Як досі не було його нігде, так

тепер стояв цілісінький: руки, ноги і навіть шапочка.

Скільки ж радості було!

Правда, не обійшлося й без того, щоб дід Чопчір не дав внукові за кару по штанях. І на другий день у школі довелось теж відбутися кару. Але наш гномик приймав це все радо, бо порівнюючи до такого лиха, що „ніби бути, а не бути“ — це була немов іграшка.

І від тоді наш гномик ніколи не ламав свої постанови, вчити-ся пильненько. Ніколи? Ну, якщо не ніколи, то дуже, дуже, дуже нечасто!

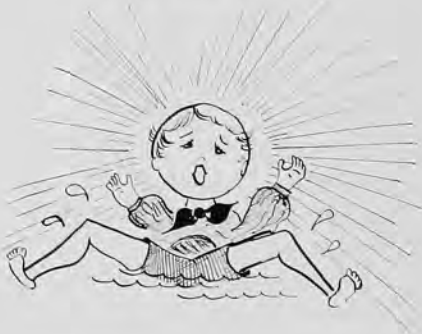
ЗАХІД СОНЦЯ

(Подала сестричка Ніна Вересюк)

Втомлене сонце
Згори сходило,
Ніжки зболілі
В потік вмочило.

Біленьке личко
Чисто вмивало,
Аж: хлюсь! — ціліське
У воду впало.

**А місяць срібний
Кінцем різка
Вигягнув сонце
Із потічка.**

**Вибігла зірка,
Пообтирала,
І на спочинок
Сонце поклала.**

**А вітрик ніжки
Ще просушив,
Хмаркою сонце
До сну накрив.**

**ЧИ ТВОЇ БАТЬКИ ВЖЕ ВПИСАЛИ ТЕБЕ НА НАУКУ
УКРАЇНОЗНАВСТВА?**

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге моє Новацтво!

А сьогодні я таки люта! Може дивно Вам — чого? Та ж Ви всі повернулися з вакацій з таборів, веселі та щасливі, що ось пічнуть-ся шкільний рік, навчитеся чогось нового, а я... чогось люта!

А я таки справді, якби була так слоном чи носорогом — може й цілу хатку розвалила б, ту, що ми в ній зі сестричкою Лесею живемо. Щастя тільки, що я маленька мишка і нікому ніякої кривди не зроблю — але сама я така люта, що хоч кінець свого власного хвоста кусай!

Питаєте — чому та на кого? Лиха я на Мишку-Крутихвістку, а за що, послухайте!

От іду я, поспішаю вулицею Нью Йорку. Ходила в міську бібліотеку, бо хотіла зробити сестричці Лесі несподіванку — позичити їй книжку Маркіяна Шашкевича „Русалка Дністрова”. Бо сестричка казала, що їй ця книжка дуже пригодилася б. Ну, „Русалки” я не дістала, бо (так мені сказала бібліотекарка), це дуже рідкісна книжка і в усьому світі є лиш кілька її примірників. Але зате побачила я, скільки там інших українських книжок назбирали. Цілі височенні стояки з полицями, аж під саму стелю! А стільки їх, що я аж трохи не заблудила: бібліотекарка пішла в одну таку вуличку поміж полицями, я в другу, і насилу тільки знайшли одна одну! А всі ці наші українські книжки зібрали тут не українці, а чужинці. Зібрали разом з книжками своїми та інших народів, бо ж наші книжки нічим від інших не гірші — а багато є й таких, що інші не мають.

І ще розказала мені бібліотекарка, що в кожній міській бібліотеці могло б бути куди більше українських книжок...

— Ов, а що ж треба робити, щоб вони були? — здивувалася я.

— Зовсім небагато! Треба лиш, щоб українці, що живуть вблизи цієї бібліотеки, і старші і діти, приходили та вимагали українських книжок. Щоб казали, що хочуть їх собі позичити. А коли в бібліотеці побачать, що є охочі читачі, то й куплять цю книжку та поставлять на полицю — щоб можна читати...

— О, це треба собі добре запам'ятати, намотати на вус та сказати моїм новакам! — подумала я зразу. Та біжу рада додому, аж підскакую по хіднику.

А мені назустріч — Мишка-Крутихвістка. На хвості, як звичайно, рожева кукарда, а на лобику, між вушками — друга.

— Ти куди, Гризикнижко?

— Як — куди? Хіба не бачиш? Иду з бібліотеки, з-поміж українських книжок та додому, щоб редагувати вересневе число „Готуйся”. Якби ти знала, що це за цікава робота!

— Пхе! — відповіла мені на це Крутихвістка. — В тебе все лиш українське та українське — а іншого й нічого не знаєш!

— А кіт би тебе з'їв! — не видержала я та крикнула їй. — Поглянь тільки у мою домашню бібліотечку — то побачиш, скільки в мене книжок різними мовами: німецькою, англійською, французькою, польською, навіть литовською! Але що більше мов я вивчаю та книжок читаю, то такі бачу, що моя, українська мова найкраща — бо вона моя!

— А якби я була така розумна, як ти, — запишилася моя Крутихвістка, — то навіть і не глянула б на українську мову! Нею навіть в телевізорі передач нема, а і в радіо не часто!

Оттут я стукнула в камінний хідник парасолькою (парасольку мала зі собою, бо щось на дощ збиралося!) — та й кажу, зовсім люта:

Гніздо „Пташата” із Філядельфії виконує обряд обжинок.

— А знаєш ти, чому нема наших передач? А через таких, як ти, Крутихвісток, що свої мови і знати не хочуть, а тільки за чужими ганяються! Розумна людина, хоч би і сто мов знала, і сто телевізорів слухала, то таки свою мову буде найбільше шанувати та говорити нею, де лиш може! А не буде говорити своєю мовою, забуде її, то і свої її покинуть і чужі не схочуть. Розумієш, Крутихвістко? Бо я це розумію, а того і пригадую весь час моїм новакам, щоб і говорили і читали і писали по-українському...

Була б я ще й далі говорила — коли глип! — а Крутихвістки зовсім немає переді мною. Розглядаюся — а то вона зі сорому втікла аж на другий бік вулиці! Та ще й взялася за-під боки і радіє, що світло червоне засвітило і я тепер її не доскочу!

Та я й не думала ганятися за нею по вулицях! Нехай іде собі геть, коли така розумна! Мені досить, що Ви, мої Новачки й Новачки, хочете говорити, читати та писати українською мовою, ходите радо в українську школу... Ось з Вами мені любо і дружити і гурити!

А всяких Крутихвісток — хай два коти з'їдять — і то обидва зараз!

На них саме я й така люта сьогодні!

Ваша Мишка

Новак із табору „Юні стрільчики” на стійці зі своїм конем та гарматою.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ПРИВИТИ З ТАБОРІВ!

- із табору новачок „РУСАЛКИ ДНІСТРОВІ” на **Новому Соколі** біля **Боффало**,
- із табору новачок „ЛОВЦІ ПРИГОД” на оселі „**Батурін**” біля **Монтреалу**, Канада,
- із табору новачок „ХВИЛЯМИ ПРУТА” на „**Бобрівці**” біля **Гартфорду**, Північна Америка. (Ви знаєте, що Прут — це річка в українських горах Карпатах!),
- із табору новачок „ЧАРІВНА СТЕЖКА” в Українському Парку біля **Вінніпегу**, Канада,
- із табору новачок „У ЛІСІ ЛІТОМ” на „**Писаному Камені**” біля **Клівленду**, Північна Америка,
- із табору новаків „У ДАЛЕКІ ПРОСТОРИ” на „**Писаному Камені**,
- із табору новачок „ТАЄМНИЦЯ СТАРОГО ЛІСУ” біля **Чикаго**, Північна Америка,
- із табору новаків „ЗОРЕПЛАВЦІ” у **Грефтоні**, Канада,
- із табору новаків „УКРАЇНСЬКІ АСТРОНАВТИ” на **Вовчій Тропі** в Півн. Америці,
- із табору юнаків „ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ” на **Вовчій Тропі**,
- із табору новаків на **Новому Соколі** біля **Боффало** прислали привіт: новак Андрійко Хом'як та . . . Зайчик Петрусь, що то нераз дописував до „Готуйся”.
- із пластового табору ІМ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ в **Англії**.

Привіт із табору новаків
„В ДАЛЕКІ ПРОСТОРИ”.

Привіт із табору юнаків
„ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ”.

Наймолодша учасниця табору „ЛОВЦІ ПРИГОД” на оселі Батурин біля Монреалу, майбутня невачка Тамара Світуха. Покищо їй тільки два і пів року.

Привіт із табору новачок „У ЛІСІ ЛІТОМ”.

Привіт із табору новачок „ТА-ЄМНИЦЯ СТАРОГО ЛІСУ”. На ньому був теж такий віршик:

„Між новачками є звичай
Із давніх літ,
Всім приятелям і друзям
Висилати свій привіт.
В нашому таборі
Бавимоя й співаємо
Та приємних вакацій
Вам щиро бажаємо!”

Цієї зими табір в Австралії біля Мельборну на оселі „Сокіл” називався „КИЇВ”, а підтабір новачок „ЗОЛОТІ ВОРОТА”.

Підтабір новачків у таборі „КИЇВ” біля Мельборну називався „АСКОЛЬДОВА ГОРА”.

Привіт із табору новачок „ХВИЛЯМИ ПРУТА” на Бобрівці.

„КОМПОЗИЦІЯ”

Так назвали свою одноднівку новачки табору „Лісова симфонія” на „Вовчій Тропі” в Іст Четгем, в Північній Америці. Назвали її так, бо весь табір був дуже „музичний” і співучий, а всі рої мали назви різних музичних інструментів. На „Композиції” написано, що „компонували” її новачки: **Леся Веремієнко, Дарка Демків, Леся Добровольська, Наталка Іванчук, Христя Кушнір, Ліда Ленець та Оленка Слободян**, з допомогою всього табору. „Диригенти” у виконанні цієї композиції були сестрички: **Мирося Ковалів, Віра Никифорок та Марта Авдікович.**

Ось кілька дописів із цієї одноднівки:

Ліда Ленець:

МЕТЕЛИК У ТАБОРІ

Маленький метелик почув одного разу про якусь річ, що її всі називають „табір”. Він чув, що це має бути щось чудове. Він спакувався й полетів у табір. Коли він туди залетів, здавалося йому, що загубився. Але незабаром він вже знайшов собі хатку. Тоді він почув щось таке дуже страшне й голосне. Це був свисток, але він цього не знав. Був ранок і всі новачки вибігли в брунатних одностроях, а метелик думав, що вони вибігли на забаву. Тоді вони всі уставилися в великий круг і стали ходити, говорячи: чу-чу-чу-чууу! Метелик подумав, що вони танцюють і самі собі співають замість музики.

Тоді метелик почув знов цей страшний звук і всі почали маршувати, зайшли в великий круг та заспівали. Він думав, що це такий концерт, а це була молитва. Всі пішли рядом на сніданок, але коли метелик полетів за ними, двері замкнулися йому перед самими очима. Він полетів тоді в один курінь та заснув на ліжку одної новачки.

Коли новачка побачила його, стала приносити йому їжу. Але він був метелик, а не людина і не міг їсти того, що їдять люди. Він вилетів з куреня і пив мед із квітів, так, як це роблять метелики. Але завжди повертався знов до своєї новачки. А коли табір покінчився, метелик поїхав разом з новачкою додому.

Софійка Демчишин:

НАШ ТАБІР

У нашому таборі
Нам сон наймиліший,
Бо встаємо ранком,
А навіть скоріше.

Читаємо, співаємо,
Гори оглядаємо
І до їдальні
Разом поспішаємо.

Наша сестричка
Все нам дозволяє,
Коли її дівтора
Чемно попрохас.

Тому у світі
Найкращий наш табір,
Серед чудових
Зелених гір.

Наталка Іванчук:

НАШ ВОГНИК

Одного вечора мали ми вогник в честь Братчика **Юрія Старосольського**, що є головою Головної Пластової Булави для всіх пластунів та новаків в усьому світі. Ми співали багато пісень. Братчик Старосольський розказував нам про своє життя. Наша командантка, сестричка Ніна, дала братчикові відзначку, таку, як дістає найкраща новачка кожного дня. Всі сестрички заспівали пісню „Сіріли у сумерку”, що написав її братчик Старосольський. Ми закінчили вогник пісню „Молоді ми і світ нам відкрито”.

**
*

Обкладинка одноднівки табору новачок „Лісова симфонія” — „КОМПОЗИЦІЯ”. Малувала новачка Оленка Слободян.

Дарка Демків і Христя Кушнір:

МУШКА

Одного разу жила собі маленька дівчинка. Жила сама в маленькій хатці, а з нею тільки чорний пес. Цей пес був зовсім не звичайний, а дуже особливий. Він називався Мушка.

Одного дня дівчинка гралася на залізничному шляху. А вона була глуха. Мушка була з нею. До дівчинки прийшла її товаришка і вони довго бавилися разом, аж товаришка мусіла вже йти до хати. Дівчинка далі бавилася то сама, то з Мушкою. Нараз Мушка почула десь дуже далеко якийсь звук. Дівчинка його не почула. Цей звук дуже зацікавив Мушку і вона пильно слухала. Вона не могла бачити, що це, бо була мряка. А за хвилину Мушка побачила величезний поїзд. Він ще був далеко, але під'їздив щораз ближче. Мушка почала тягнути дівчинку із рейок, а тоді вона сама теж побачила поїзд і втікла ще в час. Тому власне Мушка — такий особливий пес.

Христя Кушнір:

НА ВЕСНІ

Квіти, птахи,
Солом'яні дахи,
Дерева з листками,
В вечір небо з зірками...
На весні є такі чудові
Речі в українській мові.

Малюнок із однойменної „КОМПОЗИЦІЯ”, малювала новачка
Леся Добровольська.

ЛІСОВА ОРХЕСТРА

В лісі живе симфонічна орхестра,
В ній багато звірят:
На трубі грає олень,
На скрипці грає зайчик,
На цимбалах грає лисичка,
На барабані — ведмідь.
А всі вони — як один рід.
І ця орхестра грає весь день . . .

ВИСТАВКА НОВАЦЬКИХ РОБІТ І ЗБІРОК У ТОРОНТО

Влаштувала її дня 30 березня Кадра Новацьких Виховників. Виставляло поверх 80 новаків, свої особисті та збірні праці. Були там збірки поштових марок, святочних карток, монет, мушель, мінералів, шишок. Цікаві були ручні роботи новаків: моделі хат, кораблів, табору, Запорізької Січі. Цікавий був тризуб, виліплений із зернятко пшениці на синьому щиті, виліплені та випалені з глини ведмедики; а рій „Іжак” зробив іжачка з лушпинки кокосового горіха. Гарні були новацькі малюнки та керамічні вироби, але найцікавіша була правдива електрична машина, що її збудував новак при допомозі батька-інженера.

Жюрі, тобто ті, що оцінювали експонати, були: пл. сеньйори Роман Копач та Василь Палієнко, професор Кордюк та мистець Петро Сидоренко. Їм було нелегко вибирати, бо було багато гарних речей.

Всі признали, що найкращий був стіл роя „Степові Вовки”, братчика Я. Заставного. Цей рій дістав переходову першу нагороду — різьбленого орла-беркута.

Новаки „СТЕПОВІ ВОВКИ” з Торонто біля своєї частини виставки.

Особисті нагороди дістали:
Мистецтво: Б. Болюбаш, С. Демків, М. Підгірський.
Філіателісти: І. Соколик, А. Лебедь, А. Тарапацький.

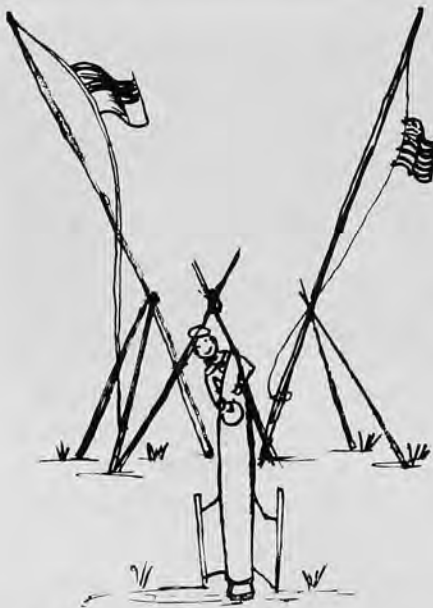
Природа: **В. Соколик, Р. Межник, Р. Хабурський.**

Ручні роботи: **В. Сидоренко, Я. Кордюк, Ю. Смеречинський.**

Загальні нагороди дістали: **Н. Микитин, М. Березозський, В. Соколик, Р. Межник, Р. Мартюк, В. Сидоренко.**

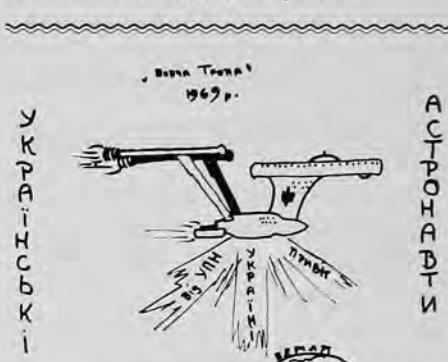
Зокрема вирізнили П. Палієнка, що дуже вірно збудував модель Світової Виставки в Монтреалі, з усіма павільйонами.

Перед роздачею нагород відбулася маленька програма. Тарасик Граб і Ігор Соколик перелицювали на весело вірш С. Руданського „Вовки”, додаючи туди трохи новацького гумору.

Малюнок новака із табору „УКРАЇНСЬКІ АСТРОНАВТИ”.

Цією виставкою новачки показали батькам і громадянству, як вони працюють, що збирають та чим цікавляться. Вже на цій виставці вони плянували, що будуть робити на наступну. Новачки не забули теж про добре діло і весь дохід із виставки, 16 доларів вислали на Фонд „Готуйся”.

Привіт із табору новачків „УКРАЇНСЬКІ АСТРОНАВТИ”, що літають ракетою „ПЕРУН І”.

**

ЛЮДИНА ІДЕ НА МІСЯЦЬ

Біля десятої години в неділю, двадцятого липня 1969 року всі новачки табору „Українські астронавти — Перун І” на „Вовчій Тропі” біля Іст Четгему зібралися біля куреня команди і очікували хвилини, коли два астронавти стануть на місяці. Телевізор стояв надворі, а новачки сиділи довкруги нього на коцах і чекали. Коли повідомили, що треба буде чекати довше, як заплановано — молодші новачки пішли спати, а старші осталися.

З початку показували на землі, як астронавти будуть вдягатися, коли вийдуть з ракети. Показували неправдиві, пробні образи, але всі новаки чули правдиві голоси астронавтів... Коли перший астронавт почав вилазити із ракети, телевізор передавав вже правдиві образи. Коли астронавт Армстронг став вперше на місяць, всі новаки дуже тишилися і били в долоні. Після того братчик комендант замкнув телевізор і ми всі, щасливі, що були свідками такої події, пішли спати.

Новак **Левко Івашків**, Орлятко

**
**

Дорогий „Готуйся“!

Ми вибрали назву нашого табору: „Українські астронавти — Перун I“, бо хочемо бути українськими астронавтами, щоб принести Україні славу.

Дуже любимо наш табір, нашого коменданта братчика Володимира Мельника і наших братчиків.

Маємо гарні гри, забави і кріївки. Вчимося в лісі історичні гри: Отрока, Джуру і Звідуна. Я вибрав собі вмілість „Літун“ — будую моделі.

Я люблю читати „Готуйсь“. Братчик комендант післав від нас всім новакам поздоровлення.

Готуйсь!

новак **Ярослав**, Орлятко
з „Вовчої Тропи“ — 1969 р.

Із табору „УКРАЇНСЬКІ АСТРО-
НАВТИ“ на Вовчій Тропі біля
Іст Четгем.

Братчик комендант Володимир
Мельник, братчик бунчужний
Левко Чировський та новак Та-
рас Сохан. Бачите, які високі
були в них щогли на прапори!?

ДЕНЬ ВЕСНИ РОЯ „БОБРИ”

Я думаю, що читачі „Готуйся” хотіли б знати, як новаки з роя „Бобри” в Ріджайні, Канада, провели свій День Весни.

В понеділок, дня 19 травня цього року всі новаки зустрілися в хаті братчика Славка Кудеревка. Він повіз нас автом до парку „Меклейн”. Але коли ми їхали, братчик заблудив. Переїхав аж за парк і треба було звертатися.

Приїхавши в парк, новаки поставили шатро та провели відкриття свого одноденного табору. З нами були теж сестрички Тамара Воробій та Надя Казимира, що опікувалися нами. Вони приготували нам друге снідання. Опісля ми грали в копаного м'яча. Біля дванадцятої години був наш обід.

Після обіду сестрички приготували теренову гру. Мені здається, що ця гра була для нас дуже важна, бо в ній ми проходили першу новацьку пробу. Ми шукали стрілок, листів і навіть цукерків.

Надходив вечір. Треба було звивати шатро. Ми закрили наш табір, заспівали „Ніч вже йде” й поїхали додому.

Дмитро Казимира
Рій „Бобри”, Ріджайна, Канада

Дорогий „Готуйся”!

Минулого місяця наш рій перейшов до юнацтва. З тієї нагоди пересилаємо п'ять долярів на Пресовий Фонд „Готуйся” та працюємо новацтво грімким:

Готуйсь!

Рій „Соколи” 5-го гнізда
„Карпатські Птиці”
у Клівленді.

КУДИ НАМ ІТИ?

- 1) X — — — X
- 2) X — — — X
- 3) X — — — — X
- 4) X — — — X
- 5) X — — — — X

Впишіть на місці хрестиків і рисунок слова такого значення:

- 1) Будинок міської управи.

- 2) Домашня птиця з червоними „коралями”.
- 3) Ростина з високим стовбуром.
- 4) Осідає на дні ріки.
- 5) Частина світу, де дуже гаряче.

Букви на місці хрестиків читані згори вниз скажуть нам, куди повинні обов'язково ходити новаки в цьому шкільному році.

СЛОВО ТЕ САМЕ — А ЗНАЧИТЬ ЩО ІНШЕ!

В кожній мові, а також і в українській, є слова, що значать не одну, а більше різних речей. Ось маємо слово: **вухко**. Це може значити або вушко якоїсь малої дитини чи тварини, а може значити теж і вушко голки, що крізь нього просилюємо нитку. Попробуйте, чи вдасться Вам відгадати, які це слова названі нижче:

- 1) Або стоять у ній юнаки в таборі, або сидимо на ній.
- 2) Або стинаємо нею траву, або носить її новачка на голові.
- 3) Або має їх багато птиця, або пишемо ним.
- 4) Або це дідусь, що грає й співає, або славна книжка.
- 5) Або світить на небі, або відчитуємо його в календарі.
- 6) Або світить на небі, або літає та має сім чорних крапок на хребті.
- 7) Або творять його журавлі, коли відлітають у вирій, або відчиняємо ним двері.
- 8) Або має його на голові худоба, або має його кожен стіл і кожна вулиця.
- 9) Або пишемо нею, або має вона маленьких п'ять пальчиків.
- 10) Або снує нитки і ловить на них мухи, або світить у церкві.

МОРОКА З ВІРШЕМ!

Цей віршик вже склали були в друкарні, але ніччю прийшов чортик Хляп та повикидав з нього всі букви-черенки, що означають **голосні** звуки та залишив самі **приголосні**. Друкар дуже журився, коли побачив цю шкоду — але подумав, що новаки бистрі, а до того цей віршик і так певно добре знають та знають,

хто написав. Тому рішив помістити його так, як залишився він після гостини Хляпа:

-Ч-Т-С-, БР-Т- М--
Д-М-ЙТ-, Ч-Т-ЙТ-
- Ч-Ж-М- Н--Ч-ЙТ-СЬ,
Й СВ-Г- Н- Ц-Р-ЙТ-СЬ.

Ви вже прочитали?! Правда, що це зовсім неважко?!

В ЯБЛУКАХ ЧЕРВОНИХ САД,
НОВАКИ ДО МІСТ ЛЕТЯТЬ
МОВ РАКЕТА, НАЧЕ ПТАХ:
ЩОСЬ ЦІКАВЕ ЖДЕ В КНИЖКАХ!
ЦЕ Ж ДЛЯ НАС ІХ НАПИСАЛИ,
ЩОБ МИ ВЧИЛИСЬ І ЧИТАЛИ!

ЗНОВ ЗУСТРІНЕТЬСЯ НАШ РІЙ
У ДОМІВЦІ ПЛАСТОВІЙ,
ЯК ЗА ДАВНЬОЇ ПОРИ,
ЩОБ ЗАГРАТИ НАШІ ГРИ,
ЩОБ УСІ МИ РОЗКАЗАЛИ,
ЯК ВЛІТКУ ТАБОРУВАЛИ.

НАВЧИМОСЯ МИ БЕЗ МУК
НАЙМУДРІШИХ ВСІХ НАУК,
БО НА ТЕ НОВАК ЖИВЕ,
ЩОБ ПІЗНАТИ ЩОСЬ НОВЕ!
ТА НАЙКРАЩИЙ ПРЕДМЕТ В НАС —
УКРАЇНСЬКЕ В КОЖЕН ЧАС!